په قتل پښیمانه یم
Ketabton.com
لیکوال: محمد نعمان دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه یم

لیکوال :

محمد نعمان دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: په قتل پښېمانه يم

ليکوال: محمد نعمان دوست

کمپوز: ليکوال

ډيزاين: رحمن الله بهير

د پښتې انځورګر: حسيب الله رايان

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانيمرګ ورور غمونو يې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

قران شريف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت يوسف ع
اللهاکبر،اشهدان لااله الاالله
گناه گار
مونږ لکه سمندري حيوانات
لوحو ته اړتيا
جنت
ثومره سخت ،ثومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولې له ښکاره توبه وکړه
زما هديره
تروريستان
د نربچيان
د عمر اوسط
ټيپي نجلۍ
د مور نصېحت
قاتله
په قتل پښېمانه يم
وروستۍ خبري
د اختر کالي
يواځې
يه بچه کس کاهی
ماشومان
له ورېځې وېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتګ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهارى
عجيبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وېره
چرګان
خاموش کلى
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زمورږ د کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو مياشت
خشونت
سپۍ
د ماشومې ژړا
د ايبټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ
سپي ښښنه غوښته
مبارکي
بيټ نيکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرآن شريف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راوواېست، څو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښود.

مور يې پرې غږ کړ:

زويه !

ستا خو نن د قران شريف ازموينه ده،قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسې راوواېست ؟

هغه مخ ور واړو:

موري !ته رښتيا وايې، خو زه نور قران کريم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راوواېستې: ځوانيمرګ شې ، ولې ؟

د سليم ، ستونی ډک شو، په ژړغوني انداز يې وويل:

موري!
مورې ته ملاصاحب ويلي چې، د قرانکريم بايد ډېر قدر وشي، بېځايه

غورځول يې لويه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شريفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سليم له کوټې ووت، موريې لړزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قرانکريم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (ځوانيمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د ليندی ۲۴ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

ټولې میرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آیت کرسي پرې لیکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې یاد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تویولې .

خو د کمینې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدو و .

یوې غږ کړ: له درې شپو ورځو راهیسې یې سترګې نه دي پټې کړي، په یوه چیغه ده . مورې ویل، کور کې به پرې خدای ورحمېږي خو داسې ونه شوه، باید د ډاکټر غم وخورو .

کمینه بیا کټ کې واوښته او له درده یې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلي عکس یې سترګې خښې کړې:

زویه !

په تا مې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هیڅ نه و.

خو چې دنیا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخیستو راته نوي امیدونه را کول.

یو دم یې مخ سور شو ، سترګو کې یې اوښکې ښکته او پورته و ګرځېدې ، شونډې یې ژر- ژر رپېدلې .

زویه !

ته خو لا زلمی شوی هم نه وې چې... یو چیغه یې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې میرمنې حیرانې وې، په څه خوارۍ یې کټ ته پورته کړه، یو ناڅاپه بیا نیغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته یې مخ را واړو :

نه ، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم لیدلی، هغه هم راته ولي، وژني یې، دلته جنګ دی، جنګ ککرې خوري....

۱۳۸۹، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عدل

له څو اونیو راهیسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عریضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترڅنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آیتونه ولیدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ویل: زه په حقه یم. خو دا چې ژر موضوع نه فیصله کېږي علت به یې داوي چې، ښه عدالت تامین شي .

نن بیا د محکمې خواته ولاړ وم. یو تن، چې شاید له پخوا یې څارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عریضه خو دې وشړېده، خو که څپلۍ دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جیب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صیب په ۵۰۰۰ راضي کړ .

احکام یې راکړل، خو کاغذونه یې رانه قید کړل او وعده وشوه چې، سبا به پیسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پیسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عینکو لاندې موسک شو، خو چې پاکټ یې خلاص کړ او په کلدارو یې سترګې ولګېدې ، په تنده کې یې کړې وړې لیکې پیدا شوې (*)، عینکې یې لرې کړې او بیا یې خوله پرانیسته :

افسوس !دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانیو شرمېږئ!

تا نه دي اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دی؟ څو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانیو کېږي او تاسي بدبخته ولس ... !

هغه پسې اوږده کړه : یو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هیڅوک څه نه وايي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګیاوو خو ما په دیوالونو هغو لیکلو ایتونو او احادیثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخیستلو په اړه لیکل شوي وو .

۱۳۸۸،کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانیو ارزښت لوړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتتاح

لیکه خلک ولاړ وو ، یو تن چې نیکټایي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکلیټو او شیرینیو ډک پټنوس په لاس کې نیولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ یوه سره پټۍ بنده وه، رییس صاحب چې تورې عینکې یې تندي ته پورته کړې وې، تازه یې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرینو !

همیشه د موسسو او انجوګانو په فعالیتونو نیوکې کېږي، یو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پیسې یې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې یې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته یې لاس ونیو :

نن موږ د یوه داسې پول پرانیسته کوو، چې زموږ د کارکونکیو په ښېسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي .

رییس صاحب، څنګ ته ولاړ کس نه لویه قیچي راواخیسته، راټول کسان یې پټۍ ته نږدې راوبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيچي په پتې خوله ښخه کړه، پرې شوه او بيا داسې لاسونه وپرکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

يو ولاړ سپين ږيري غږ کړ:

رييس صاحب !

په دې پول به يوائې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رييس، په غرور وويل: تاسو خو پرې تېر کړئ !او بيا يې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزين ورو-ورو را روان شو ، غره هار يې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله يې مخکيني ټايرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمټو ټوټې او کاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خبز کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رييس صاحب د سيند په څپو کې خپل موټر ته حيراني – حيرانې، کتلې.

۱۳۸۸،د وري څلورمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرم

د يوه ملګري ليدو ته لاړم، په هټۍ کې يې څو نور کسان راټول وو ، هغه مې تر سترګو نه شو .

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل: هغه همدا څو شيبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره يې يو وړ .

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم ؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هويت دی، په خپل هويت شرم جرم دی.

موږ لا همدې خبرو کې وو ، چې ملګری مې رانن‌وت.

په خندا مې ورته وويل: څومره په غور او فش يې وړی وې ، ماوې خدازده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو بېرته راغلې.

هغه ځواب راکړ: ماهم همداسې ګڼلې وه، خو ښه و ، جيب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت یوسف علیه السلام ته!

ای د خدای ج نیازبین پیغمبره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکیه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و ، رښتیا شو .

تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سر یې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبیر وکړ چې، عمر یې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم همداسې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسینه!

موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو ، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په نوم راغلي د سوال پیسې د څو جنابانو جیبونو ته ځي.

موږ په تنهاکو لاسونو ګټلې پیسې د دې لپاره ورکوو چې، په عریضه مو یو تش لاسلیک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پیسې اخیستل کېږي، د کومو پر دیوالونو چې (و اذا حکمتم بین الناس ان تحکموا بالعدل... الایه) لیکل شوی وي.

خو ای د خدای ج نیازبین پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په وینښه کېږي.

د دې تعبیر له چا وغواړو؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو رښتینو یې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبیر قیاس وکړو نو دوه نتیجو ته رسېږو:

یا زموږ د ولس عمر ختم دی او یا د دې نظام!

۱۳۸۸د غویي ۲۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

يو ناڅاپه له يوې قوي چاودنې سره ، غېږ – غېږ لنبې پورته شوې. موټر هوا ته جګ شو او بيا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمدستي له نږدې باغه څو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشيندارو شپېلۍ يې موټر ته سيخ کړې .

وسلوالو مخ په موټر منډې وهلې، د ټوپکو له شپېليو يې سور اور بادېده او له هرې ژ سره يې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه، د پوليسو شين رنجر موټر غلبيل – غلبيل شوی و ، چلونکي يې پر اشترنګ سر اېښی و او يو بل، موټر نه لاندې په وينو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو –ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځای ترې وينه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو يواځې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نيمايي واورېده او نور يې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناهګار

څو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو ګوتو ، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه يې را پام شو ، را نږدې شو ، يوه شيبه يې زما پر سر ، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه ! ملا يې ؟

ما ويل نه بابا ، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خيريت خو به وي ؟

په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رېږده، ښه رانږې دې شو:

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرګ وژلي ، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د۱۳۸۷ د چنګاښ ۹مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ لکه سمندري حیوانات

حیواناتو په ډېرې خوارۍ، یو خوا بل خوا حرکت کوو. یو دم به سمندر ته ونښوییدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچیانو به یې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به یې سرونه خوځول.

خو ،یو نا څاپه له اوبو را وتل پیل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر یو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او کوښښ یې کاوه چې پټ یې کړي.

حیران وم، ما ویل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنیا داسې ژر د وېرې وربځه خپره شوه؟ ولې میندې خپلو بچیانو ته پرېشانه دي؟ او...

ګورم چې له لرې د کفتارو (یو ډول ښکاري ژوي) یوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې کېدو ، د بحري مخلوق اندېښنه زیاتېدله، نا قراره ول. اخوا دېخوا یې مرې – مرې، غاړې اړولې را اړولې.

ښکاریان را ورسېدل، ژبې یې را ویستلې وې، له بحري حیواناتو ګرد تاوېدل.

یو دم یوه ټوپ کړ، یو تنکی بچی یې له څټه ونیو ، د مور له خوا یې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بریدونه پیل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو ، سرونه یې خوځول او د ښکاریانو په پنجو کې یې د خپلو تنکیو بچیو وروستیو سلګیو ته کتلې.

شیبه وروسته د ډېرو میندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جیوګرافیک چینل یوه په زړه پورې ټلویزیوني پروګرام و ، شاید د یاد پروګرام چلوونکیو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شاید ، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په يو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شيبه د ميندو له غېږو بچيان جلا کېږي، دلته هم ميندې د خپلو اولادونو د وروستيو سلګيو تماشا کوي.

دلته هم ډله ــ ډله ښکاريان ګرځي، يو ناڅاپه راټوپ کړي، د ميندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار يې وځړوي، کله د ټوپک ميله راټيټه کړي، د يو ځوان سينه غلبيل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وينو سور کړي.

کله له هوا نه يو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بيا ميندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زموږ ميندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستي وي، حرکت نه کوي. يوازې رډې-رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون يې دم ختلی دی. هره ورځ يې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

ميندې ، د تور ديو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچيانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداري له کلونو راهيسې روانې دي او لا يې هم د ختمېدو هيله نشته.

۵مه د سلواغې، ۱۳۸۹

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوحو ته اړتیا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هيڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښايسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو ، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به يې سره ورغلل او څو څاکي وينه به تويه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحې وليدلې .

که پاکستان ته تللي ياست، نو دا لوحې به تاسو هم ليدلې وي .

زموږ کور هريپور کمپ کې و ، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ويل: کاش ! چې لينده يا ټوپک راسره وی.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد ، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به ليکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کری) ياني: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم ليدلې او په هرځل ليدلو به يې دومره اغيزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وايم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې دې ليکل شي :((د خدای ج په حسين مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا لوحې يوائې په پښتو او دري نه دي په کار، په انګريزي، اردو، عربي او ... دي هم وليکل شي، دلته خو د هر هېواد ښکاريان ګرځي کنه!!!

۱۳۹۰، د زمري دريېمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت

یو ناڅاپه څو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه راښکته شول. ورپسې له یوه موټره څو کسانو یو تابوت را کوز کړ او بیا یې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته یو ځوان، چې پوځي کالي یې پرتن و ، د بورې مور پښو ته ټیټ شو او بیا یې په ژړغوني انداز وویل:

مورې ډېر زړور او صادقه سرتېری له لاسه ورکړ ، هغه ډېر دینداره و ،حتی په جګړه کې یې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خدای ج به یې حتماً و بښي، د وطن او دین په لاره کې قربان شو ، اوس به یې روح په جنت کې وي.

پوځیان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بیا د کلا مخې ته شور شو ، څو تنه چې، ول – ول لنګوټې یې په غاړو کې پراته وو ،په بېړه یې تابوت را د ننه کړ.

یو تن چې، د پټکي په پیڅکه یې اوښکې وچولې بوډۍ مورته، چې حیرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره یې، د شهید مور یې، ستا زوی د اسلام په لاره کې سرکښېنود. د خدای پاک رضا یې حاصله کړه ،اوس به جنتونو کې ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حیرانه ولاړه وه، کله یې وړو لمسیانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله یې غبرګو تابوتونو ته.

یو ناڅاپه یې چیغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې یو ورور یې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۲، د مرغومي ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره سخت، ځومره اسانه

تابوت يې يوه ورځ مخکې کلي ته رسولی و ، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ور ورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچيو سيل را روان ول.

د کلي په دېره کې ټغرونه غوړېدلي وو ، خو خلکو ته ځای نه و ، په شاوخوا ډبرو او ديوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دواړو پټونو پرانيستی پاتې و ، انګړ کې يو شور جوړ و ، ځو نجونې به يو دم پرکټ ور ټيټې شوې، په کفن به اوښکې يو په بل پسې لويدلې او بيا به يو چا په زوره غږ کړ :

مه ژاړئ ، شهادت يې مه خرابوئ ! خو وروسته به له همدې خولې هم چيغه ووته.

چې ځنګه به په دروازه نوي مير منې را ننوتلې، نو ماشومان به يې له غېږو وغورځول، په کټ به يې ورمنډې کړې او بيا به يې چيغو ديوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپينې پاغوندې ايښودل شوې وې، سترګې يې پټې وې،خو شونډې يې پوره نه وې ورغلې، شايد غوښتل يې څه ووايي ، لړ ترلږه د خپلې وژنې علت وپوښتي، خو غږ ترې نه راوته.

شيبه وروسته، ځو تنه کورته راننوتل، يوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره يې وګورئ ! جنازه شروع کېږي.

ميرمن يې له واړه زوی سره راغله، خو زړه يې ټينګ نه شو کړای، بيرته يې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سينه سر ايښی و ، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو .

هديره کې ځو ځايه له تازه قبرونو ميرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو يې چيغې ټپ کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پيل کړ، خلکو يې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماويل: خدايه !

مورې خو هره ورځ اورو : په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پوليس، دومره ملي اردو او يا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لويه ربه ! اوربدل يې څومره اسانه دي او زغم يې څومره سخت دی!

خدايه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هديره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو ميرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر يې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه يې تازه وژلی و، جنډه يې نوې وه او لا يې د قبر له شا وخوا را تاو، اغزي نه وه لرې شوي.

يو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو، يوه ميرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه يې اخيستل .

د يوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به يې شناخته وټکوله، کله به يې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بيا يې شناخته وټکوله او ترڅنګ يې غلې کېناسته. له توري غوټې يې سپين کالي چې په ګرېوان کې يې کوچنۍ هنداري لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر يې اوار کړل او بيا يې خبرې شروع کړې:

هه بچې، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر يې داسې ورو-ورو لاس واهه لکه هغه چې يې د زوی تنکی مخ وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زويه ! ته نوو کاليو ته ډېر هوسېدې، خير دی تېر اختر دې پلار سره پيسې نه وې، و اخله و اغونده !

يو ناڅاپه سلګيو ونيوله:

بلا دې واخلم زويه ! ستا په نصيب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شيندلی و ، په هماغه زړو کاليو کې يې ښخ کړې .

زويه ! ضد مه کوه، ته خو بل ورور هم نه لرې، زويه... !

مور هماغه شان غلې –غلې لګياوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدليو کاليو د ګريوان کوچنۍ هندارې لمر ته يو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر تحفه

چې ځنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستیکي کڅوړې ولیدې، ورمنډې یې کړې، ستړي مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار یې راننوت، څو جوړې بوټان یې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله یې خوښ کړه!

کلثوم یوه جوړه خوښ کړل، دواړه یې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس یې پرې را تېر کړ .

یو ناڅاپه پورته شوه، خو ببرته ړنګه بنګه را ولوېده، مور یې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم ببرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه یې غواړم .

مورې ته وو ایه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لور پرانیستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې یې یوه – یوه ګریوان ته څڅېدلې.

کلثوم ، بیا په غریو نیولي غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ! دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې یې په یوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

مورې!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته یې یوسه چې،راکټ یې ویشتلی و او ورته ووایه :

زما لور اوس بې پښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، دتلې ۲۲ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچنوالي مې ښکار سره مينه وه. کله – کله به مې په ويشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به يې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به يې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملايانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښايسته مرغانو ژوند مې اخيستی دی .

خو پوهېږئ !؟

يوه ورځ، له سرو توتانو په يوه ډکه شنه څانګه مرغۍ ناسته وه، توت يې خوله کې نيولی و. د بادي ټوپک شپېلۍ مې ور برابره کړه .

هغې وليدم .و ترهېده.وزرونه يې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه يې پرسينه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې يوه په بل پسې څمکې ته ورو –ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم. هغې د کلا د ديواله په يوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خوارۍ يې ځان ور ورساوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکه وينه پر ديواله را وبهېده، په ځاله کې د وړو مرغيو - چې لا يې ښکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کښېښود. له منښوکې يې غوټۍ – غوټۍ وينه راوتله او وړو بچيانو يې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او ديواله ته تکيه ودرېدم.

ماويل: خدايه!

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه، وږي او لغړ بچيان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو، ټوټې–ټوټې يې ورته راوړي.

خدايه!

ته ډېر ستر ذات يې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ويشتونکيو متې غښتلي دي او لا يې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوي.

ای لويه خدايه!

په خپل قدرت د ويشتونکيو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغړ ماشومان له خپل سترې پلاره په مينه را تاو شي، پر اوږه يې ورته سرونه کېږدي او خوږې کيسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هديره

ملګرو !

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په ويښه او د شپې په خوب مړي وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين څادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداري ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وګورم ، پوه شم چې لا ژوندی يم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰،د وږي ۱۲مه،

کابل،پژواک خبري اژانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

تروريستان

موږ په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځينې ـ ځينې يې راډيوګانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم ، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د تروريست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرو يستل چې، تروريستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې ورو ستيو کې ننګرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو ، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه .

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله ، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو ، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتېدل.

کوچنيان مې ورو- ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم یې له قوي چیغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و ، ډېرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او یو اځې همدا نارې یې وهلې: موږ تروریستان یوو ، موږ هم وژني!!

۱۳۸۲،چنګاښ

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نر بچيان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو ، پر سر يې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان ګوته په ماشه دربدلي وو او سترګې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لويه لاره ده ، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اتڼونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولي دي.

بل غبرګ کړ: د نر بچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو يم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوايي بريدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ايښي دي او که بريدونه همداسې روان وي نو د ډيورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ويل کاشکې دا (د نر بچيان) پر ګوشتې بريد کونکيو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړې، هغوی خو هم پرديان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرینو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته لیک کوي، چا سره برقي ورېږ الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مویک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهید کلمه په سره رنګ لیکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په لیدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند لیک یې لولم.

دې شناختو ، په پخوانیو احصایو بې باوره کړی یم، موږ جغرافیه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، یوه لویه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هیڅ شهید عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته لیکل شوي : شهید ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په یوه چاودنه کې ووژل شو.

شهید ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوایي برید کې ووژل شو.

او شهید فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصایه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹، د زمري۱۲مه/ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيپي نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو يو ډاکټر ته له ناروغ سره تللې وم. ډاکټر پروفيسر دی او له ډېرو لرو ځايونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکيو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

يو ناڅاپه زګيروي شول او بيا د دهلېز پرده پورته شوه.

يوه نجلۍ له درېيوو ځوانانو او يوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نيولې وه او هغې چې پر مخ يې سورپوړنۍ را خوره کړې و ، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ ديواله ته مخ واړو او کړه کېناسته. هغه، د پکتيا له يوې کليوالې سيمې نه راوړل شوې وه . له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غږ وچتول ورته هم شرم ښکارېده، چوپه خوله ناسته وه.

شيبه وروسته يې د اکسرې خانګې ته د ننه کړه او بيا يې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بيا يې قلم پر يوه تور ځای کېښود:

دغه ده مر مۍ. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي . عمليات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره يې شته.

ژبي له ډاکټره راووتل او بيا د ټيپي ترځنګ يې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و .

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کليوال چاپريال ور ياد شو، هلته خو هسې هم نجونې يو غم ګڼل کېږي او بيا چې معيوبه شي نو بيا خو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاید هغه خپلې راتلونکې ته زوربده، شاید دې ورې مرمۍ یې له سترګو ټول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقین کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقین حقیقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کږه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغونډ کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو یاري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بایلود.

یو ځل بیا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ویل: پوښتنې ته څه اړتیا ده؟ خو یا به له تروریزم سره د مقابلې او یا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

یو اځې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرمیو په تس کې وژل کېږي او یا لکه دغه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د لیندۍ لومړۍ ۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نصېحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لښندی) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، یوه ورځ مې مور راته ویل: ګوره! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصېحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را یاد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بیا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنیانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلې ماشومان تول له ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډېره، په ډېره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بیا ډېرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماویل اوس به ډېرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغږي، خو د خدای ج رحم و، مازیګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، یوه ویل: وروره! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوې.

ما ویل: کاشکې! د راکټ ویشتونکیو میندې هم خپلو اولادونو ته نصېحت وکړې، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکیو ماشومانو خیال ساتي، هڅې نه ووژل شي، د دوی وژل خو هم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰، د وری۱۰مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بيرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پر هډونو لوربينه کوله .

چې څنګه مې د چايوو پياله پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره ديوال شريک و- ورتاوشو.

ملګري مې سر وخوځو او بيايې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي .

له موټره څو مېرمنې ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې څنګه له کور بنو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښوروله .

چا ، ويل: زما ځوانيمرګه وروره ! چا ، ويل: زما نا مراده خوريىه، چا ، ويل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و ، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سورى – سورى، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا ديوالونه خوځول. پياله مې پر مېز کېښوده.

ما ويل ، قاتله !

ستا ټوپک څومره ظالم و ، چې په يوه ګولۍ يې په لسګونو زړونه سوري کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه يم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخيستی و ، په يوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نيولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي ـ څاڅکي وينه څڅېده او يوه نری ليکه يې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږې نغمې به يې غږولې او يا به يې د خپلو بچيانو لپاره دانو ټولولو پسې پټيو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرين و ، چې د هغوی ښايسته ځوانۍ او د ګېډې مجبوريت ته مې نه کتل، د بادي شپيلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلی غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ويالې په غاړه – غاړه، شنو وښو کې راروان وم. يو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د وياله په ډنډ اوبو کې يو ښکلی مرغه ناست و ، کله به يې منښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به يې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به يې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ يې واورېد ، سر يې راپورته کړ، خو هماغه شان يې غاړه له مينې کږه وږه کوله او وزرونه يې رپول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان يم او دغه مخلوق له مينې او عاطفې سره ټينګ پيوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپيلۍ ور برابره کړه، خو هغه بيا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بيا يې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله يې راپورته کړ نو زما خواته يې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې وليدلې، ور خطا شو، خو هيڅ يې نشو کولی.

ځان يې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه يې پر سينه ونښته او ببرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه يې سرې شوې، ورټوپ مې کړ، ما يې په مری چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه يې نه موند، نا هيلی شو او بيا يې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مينه، ناز او خپل ظلم را يادېږي او کله – کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را ياد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه يم.

کله خو يو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي ؟

هغوی چې په ښايسته ځوانيو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ايکې يو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بيا وايم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې يم چې، خدايه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ خبرې

د لنبو او لوګيو له منځه د زګېرويېو او چيغو غږونه پورته کېدل. له موټره ليکه – ليکه، وينې راوتلې .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چيغو – چيغو د خپلو خپلوانو لټه کوله .

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخميانو په راوېستلو مو پيل وکړ، يوځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښۍ ياسين شريف يې پانې - پانې، ښنګ ته غورځېدلی و .

د موبايل د زنګ ورو-ورو غږ اوربدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبايل غږ غلی شو .

جيب ته مې لاس ورښکته کړ، موبايل او کې (OK) شوی و ، غوږ ته مې نږدې کړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه !

چېره یې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مورږ خو دې قیامت تېر کړ .

زویه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل وررور مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو یې وویل :

چې غږ شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بیا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نیولې لګیا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وینې روانې وې، شونډې یې نیمه پرانیستې وې، شاید وروستۍ خبره یې هم نیمایي پاتې شوې وه، خو سترګې یې د چا د وروستي ځل لیدو په هیله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نوري څه خبرې کړې وي، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمي پر سینه لویدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر کالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به يې دروازې ته نږدې شو تکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه يې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو يې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله يې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه يې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز يې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، تر ماښامه يې ګنډم .

ده چیغه کړه : نه ، په نوم يې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه يې پرون سورۍ – سورۍ کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره يې نیمايي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل،۱۳۸۲ د لیندۍ ۲۵ مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پواځې

چې ځنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو يو ټاير يې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټاير بدلوه، چې ځلور خړ رنګه موټرونه چې پر سريې ماشيندارې نصب وې، بل خراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې ترشا يو ــ يو سورمخی ولاړ و او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل څوک نه غواړي.

موږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود ، ساه يې ژر ــ ژر ويستله او بيا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېچا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز ځنګ ته زموږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی يو دم نيغ شو ، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه.. بريک ونيسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟دومره وېره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته لکه چې څه وریاد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

یو دم يې چيغه کړه: همدغو زه یواځې کړم، زما په .... غږيې ټپ شو ، بیا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی یم، خو تاسو خبر نه یئ، زما وېره زما په اختیار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سیخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چیغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې یو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نیولي وو ، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وینې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې یواځې کړم، زه اوس هیڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یہ بچہ کس کا ہیں؟

هغه مهال د ښوونځي زده کونکی وم. هریپور کمپ کې اوسېدو ، هیڅ تفریحي ځای مو نه درلود.

په انګړ کې مو یوه د ارهټ ونه ولاړه وه چې، بوی یې په اوړي کې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ایښې وه او یواځې شین والي ته یې خوشحاله وو .

شاید همدا لامل به و چې، د مکتب درې میاشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم ټوله ورځ په ختېینه کوټه کې تېرولې او دې کار په راڼه یو اوربېدو روږدی کړی وم.

دا نن چې د حمزه بابا ، خاطر افریدي، اعظم اعظم، حنیف او ... کوم بیتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پیداوار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېرى، د پورته ذکر شويو شاعرانو غزلونه ويل.

پېښور راډيو يو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو و او نوم يې و (يه بچه کس کا هى؟) (دا ماشوم د چا دى ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به يو ماشوم را بلل شوى و. هغه به داسې ماشوم و، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوى و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوى يې؟ کور مو چېرې دى؟ څنګه ورک شوې او ...؟؟؟؟؟

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونى هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې څه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځاى کېږي او ژوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بيا راياد شو؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنګي) کورته راتلم، په شاته ژوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوى کې يو تن تازه د ميدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلى و. نورو ته يې د خپلې سېمې کيسه کوله.

دى، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوکه بولي) راغلى و. ويل يې :

په خداى چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړکه په غاړه يې غورځولى و .

ځوان و، لاسونه يې زولانه وو، شا په تخته پروت و، لکه چې په سينه يې ويشتلى و، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځاى ليدلى کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دى، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته ژوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ماوليده چې هماغه شان پروت و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل غږ کړ، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول یو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چینې ته نږدې یو ځوان څو ورځې د ولې(یو ډول ونه) په یوه خاښ کې ځوړند و؟

دوی همدا اسې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختیاره مې همدا جمله په خوله وه: (یه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران يم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړيا لرې کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم.

داځل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم ، يو ناڅاپه وربېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو:

مورېنه وړاندې ځمکه ونښوربده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښيښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو ، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نيمګړي جسدونه ښوربدل، وينې ځمکه خټه کړې وه او ګامونه يې ښويول.

غوږونه مو ټولولې چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو : د هغه له سينې وينه را خوټېدله او هر اندام يې جلا- جلا ښوځېده، شيبه وروسته يې په برګه ږيره له خولې وينه راغله او سترګې يې ودرېدې، خو زړه يې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو ، چې ورپېبده او سترګې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو ؟؟
د جيب شيان مې ورته راووېستل ، د تذکرې په پوښ يې د ټېلېفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خير خو به وي؟ هغه همدا اوس کارته وتلی دی، مازيګر مهال به راشي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ننبه مو ترېِ واخیسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شیبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

یوه په وړه ژبه وویل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځوا ب نه و یوا ځې اوښکې یې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وینو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، یو ناڅاپه یې رامنډه کړه ترڅو مورې ټینګول د پلار پر سینه یې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په یادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهار آسیاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورېځې وېره

د کابل ښار په عيد ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته ليکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې يې په ځمکه ولګولې او بيا يې په عاجزۍ له لوی ښتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې ورېځې پيدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د ورېځو په ليدو يو نا څاپه زما په بدن د وېرې يوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عاديانو هغه حالت را په ياد شو ، چې د ورېځې په ليدلو خوشحاله وو او ويل:((هذا عارض ممطرنا ... الايه))

خو هغه د رحمت ورېځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سيوری يې و ، چې پر سر يې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې ووربدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېوادکې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، يو- يو تېرېده.

هلته به له يوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د يوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او ....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمي په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه ورېځې ته کتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه له همدې وېرونکي حالت سره مخ وم، هره شېبه مې د کانو د ورېدو په وېره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورېد.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ

په هديره کې له يوه تازه قبره خلک راتول وو، په منځ کې يوتن چې سپينه لونګۍ يې پرسر او له مخه يې ګڼه ږيره راتاوه وه ولاړ و، د لاسونو په خوځولو يې خبرې کولې.

هغه وويل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده، عياشي ده، خلک ورځ په ورځ عيسويان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضيت احکام يو په بل پسې بيان کړل او بيا يې قبر ته لاس ونيو:

د همدغو شهيدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اورېږي او که دغه شان مجاهدين نه وي نو ..... ؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امريکايانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته يې را ولېږئ !

جهاد يوازې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان بايد دا فريضه ادا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په يو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هديرې په لور مې منډې کړې دا کلی مورِ نه لرې و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وويل:

دا کوم شريعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دين سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وايي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرينو !

طالبان ديني علماء وژني، انجينران، ډاکټران، عام خلک وژني، مورِ اسلامي جمهوريت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پرورانديې دربېدل بغاوت دی، د باغيانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونيو: له اسلامي جمهوريت او خلکو څخه دفاع يواځې د ملي اردو دنده،نه ده. زمورِ د ټولو وجيبه ده .

زما څنګ ته ناست سپين ږيری، چې په ا ،بله جنازه کې هم راسره و، مخ را واړو :

ځوانه !

مورِ خو نه پوهېږو، څه چې ديني عالمان وايي په هماغه عقيده لرو، ته راته ووايه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخيست، په سپينه ږيره يې رنې اوښکې راغلې، پر اوږه يې راته لاس کېښود:

تاته وايم و ځوانه!

زمورِ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ولې ديني عالمان يوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ايښی و، هغه هماغه شان لګيا و. يو وخت مې سر پورته کړ، چو په چوپتيا وه، خلک ټول تللي وو، سپين ږيري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکۍ جشن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم څه تاثیر به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځواني پل ایښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له یوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټینګار یې کاوه چې باید کابل ته ورسره لاړ شم ، خو ما نه منله .

د اسد میاشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازیګر چې کورنه بیرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

یوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

یوه بل وویل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مینه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې یې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا یو تورو چشمو والا کل سری ولاړ وو ، په مزه –مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ور نږدې شو ، لا س به یې وخوځاو او بیا به یې د وسلې شپیلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو ، دوی په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربینونو کې به یې د غرونو ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هیچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر قضا پر ماهیپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن یې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمریز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ویل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نیولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشینکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه یې پر اوږو ایښې وو. بې ساه بدنونو به کله لیدونکیو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځای خوشې کاوو ا وګڼه ګونه کمېدله. د ما زیګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو یوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترګې یې په بې ساه کا لبوتونو نښلولې وې. سپین ږیري هغه کورته د تلو په نیت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ویل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته یوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرګولی ۱۳، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهرنيو ځواکونو د راتګ،يوه شپه

د ۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و ، امريکايي جنګي الوتکې په کابل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطين ببوسه خلک يې داسرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د دربيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکيو غږونو رانه خوب تښتولی و ، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې ګاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترګې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک وښوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چيغه ووته، ټو ل بدن يې په رپېدو شو ، وروسته يې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران او وپريشان نا ست وو.

۱۳۸۳ –ورېی ۲۲

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه مخلوق

د شهزاده سرای مخ ته یو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماین) ترې پښې اخیستې، په سینه پروت دی.

که څه هم د کابل ښار په دغه سرای کې په میلیونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه یو اځې یو څو افغانۍ پرتې دي.

ماشوم له سرای نه هر راوتونکي سړي ته چې بنډلونه یې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره وړی ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي.

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره یې خپلو بچیانو ته ښکلي او ښایسته رختونه اخیستي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته يواځې نيمه سرېه ډوډی چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وايي: خدايه ! ته عادل پاچا يې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې يې وخوځېدې.

شايد د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجيبه مخلوق دی؟ له خدايه عدالت غواړي خو خپله يې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د چنګاښ ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاوان

د هاوان تورې شپيلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

يوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بيا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې يې ټينګې ګوتې کېښودې.

ماويل: خدايه! ستاهم عجيبه مخلوق دی، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲لمريز کال ،د لړم ۱۲ - مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقمان ځوړ شو

چې څنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په یوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې یې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پولیس؛ هره یوه ته به یې، جلا- جلا وکتل او بیا به یې تکیه وکړه او سترګې به یې په چت ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پرېړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې یې پلاستیکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې څنګه مې شاته وکتلې نو بیا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به یې یو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به یې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به یې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار یې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، یو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سیټ ته واوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې فضل الرحیم نومېده، د لغمان دالیشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ویل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماین الوتی او دواړه پښې یې پرې شوې دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار يې ویل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان یو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بیا يې وه ویل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحیم خپل زوی په غېږ کې ونیو او بیا چې ویده شو ، نو کیسه یې پیل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حیران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پیدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختیو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحیم کیسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انیق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ایران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ایران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

یوه میاشت به شوې وي، نن خوم تاریخ دی؟ یوه غبرګړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحیم شیبه غلی شو او بیا يې ویل: نه ، توبه خدایه ! میاشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی مې له خپل استاذ (ویلډنګ کار) او دري نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماین والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کلیوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انیق غوښې يې راوړې، خو ماته یې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخیري دیدن خو يې وکړ.

د فضل الرحیم سترګې ډنډ شوې، سلګیو پسې واخیست او بیا کوچنی لقمان هم راویښ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ویل: ګرانه! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې یم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

- نه، ته ډېر هوښیار هلک یې چې، دا دوا وخورې جوړ تیار به شې، بیا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ویده شم، لالا مې وینم، یو نا څاپه ډزشي، او بیا مې لالا ټوټه ـ ټوټه شي، وینې یې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چیغه کړم، مور مې هم راویښه شي او بیا تر سهاره دواړه ویښ یوو.

د لقمان بیا سترګې سرې شوې، ژر-ژر یې ساه اخیستله، د دوا کڅوړه یې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار یې په غېږ کې ټینګ ونیو، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستیکي پېښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غویي ۲۱مه، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدافعان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنيان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعيت لري .

له يو-يو موټره د هارنګونو غږونه پورته کېدل. ناست امريکايي او انګريز يو بل ته وکتل او بيا يوه وويل :

عجيبه وطن دی. عجيبه خلک دي. په دې شپه کې هارنګونه کوي، څوک به ويده وي، څوک به ناروغه وي، د هيچا فکر ورسره نه شته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکايي غږکړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جریمه کېږي .

انګریز وویل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هیڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډیو د اتو بجو خبرونه پیل کړل:

تېره نیمه شپه د ناټو هوايي ځواکونو په هلمند کې یو کور بمبار کړ.

نطاق زیاته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شویو کسانو کې میرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې یوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنیان راباندې پوه شول.

یوه وویل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ویل؟ ټول بشر یوو باید د بشر درناوی وکړو .

ماویل: نه، رښتیا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان یاست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غږونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه یې د مارچ د اتمې (د ښځو نړیواله ورځ) په اړه؛ بیلابیل شعارونه لګېدلي وو . پر یوه لویه شنه ټوټه په سور رنګ لیکل شوي وو:((پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .))

د هوټل مخې ته یوه میرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه یې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې یې چې په مړه ګېډه ډوډۍ نه وي خوړلې .

د میرمنې سترګې د هوټل په دروازه ننښتې وې، شیبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ یې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت ورې و ، هوټل ته د ننوتلو زړه یې نه درلود. خو لکه چې په لیک پوهېده. چې څنګه یې په مخامخ ځړېدلي شعار (پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .) سترګې خښې کړې، پورته شوه . غوښتل یې له خپلو همنوعو څخه د یوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي .

د ننوتلو هڅه یې وکړه خو دي سره بلنلیک نه و ، چا پرېښښوده، را وتلې میرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارزه

نن بیا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشینداري یې پر سرونو نصب وې او تر شا یې توري عینکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوايي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته،چې د ماشیندارو شپېلۍ یې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو یې نور موټر څانته نږدې نه پرېښودل، د هوايي میدان دروازه له ورایه پرانیستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر یې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې د تالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابوتونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

یوه پوځي کماندر چې خړ رنګه برګ یونیفرم یې پرتن و او پر اوږه یې بیلابیل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونیو او وه یې ویل:

دوی له نشه یي توکیو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه یي توکي یوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه یوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چاسره غږېده او لاسونه یې خوځول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتيک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انګريزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماويل ، دا هم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانيست، تابوت له وړو ځلور کونجه پاکټونو نه ډک و ، ژر مې بېرته پټ کړ ، وه ويرېدم، ماويل هځې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، دعدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مرۍ تبۍ احساس مې کاوه، مازیګر چې څنګه د کونړ له ګرین هوټل نه راووتم ، قانع مې مخې ته راغی او د سالارو باغ د لیدلو بلنه یې راکړه.

عبیدالله قانع یو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کې د ښکلا راډیو مسوول دی. زه چې له پخوا راهیسې د خپلو سیمو د لیدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه.

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد - جلال آباد پرلویه لاره، د سیند په غاړه موقعیت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ویل یې چې، دلته یې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سیند غاړې ته ښکته شوو او بیا شیبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سیند د دوه غرونو منځ کې روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته یې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې څوک یې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شین غر دی.او په لمن کې یې څو ډېرین کورونه ودان دي. شا ته هم یو لوړ غر دی خو شین نه دی او پر سر یې د بهرنیو ځواکونو پوسته پرته ده او بیرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونیوه او بیا مې ویل: خبر دی، غریب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سیند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه يو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پياله مې کېښوده.

هغه زياته کړه: د کورڅښتن په خپلو پټيو کې وابنه کول، چې راکټ يې خواته ولګېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خدای رحم و چې، همدا شيبه يې، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار يې په ډنډ وينو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ يې ورته د وير په ټغر کېنوله، خو د غره پر سر د بهرنيانو پر پوسته هماغه شا بيرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د وری۲يمه، ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

كندهارۍ

پر لوړه پوله بوډا يوائې ناست و. مخامخ نړېدلې ختېينې كلا ته يې كتل. د كلا د لرګي لوى ور سوزېدلى و، خونې چپه پرتې وې او د كلا په منځ كې د سكرو ټيټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناڅاپه لړزې واخيست، پورته شو، د كلا په لوريې منډه كړه، كلا ته نږدې يې غبږ پرانيسته:

شكر، ټيټ شو تا به وې كوم ماشوم په سربنكلوي، لا سونه يې بېرته را ټول كړل، كړو په ملايې سمه كړه، پر نړېدلو ديوالونو يې نظر وګرځاوه او بيا يې يو دم را منډه كړه.

سترې شو، كېناست، ژوره – ژوره، ساه يې را وېستله او د ټنډې په ګونځو كې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس كېښود:

بابا !

دومره په شوق كلا ته لاړې او بيا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه كې وچه مرۍ تله راتله، ډنډ سترګې يې زما په سترګو خښې كړې وې، او له ښو يې يوه – يوه اوښكه څڅېده .
يو دم يې خوله پرانيسته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسیان وو ، اولادونه مې وو.

سلګیو واخیست ، لړزې ونیو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و ، غلی وم. کله مې مخامخ نږدې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

یو ناڅاپه یې له زنګنو سر پورته کړ ، اسمان ته یې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلان ویني. مخ یې سور شو ، سترګې په کولکونو کې راووتې ، هماغه شان یې پورته کتل او په خبرو یې پیل وکړ:

ځوانه !

په هغه ورځ یو نا څاپه، په هوا کې غړونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو ، تا به وې له اسمانه د سکروټو دړلۍ اورېږي

دا نږدې کلی وینې؟ څو طیارو پرې سینې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو ، زه د ژړۍ (د کندهار یوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبږ ـ غبږ لمبې هوا ته پورته کېدې .

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره یې یو زوروره چیغه وکړه، زړه مې ډیپ ولوید ، بدن مې سست شو ، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپین ږیري ډېر وس وکړ خو کیسه یې پوره نه کړه، شونډې به یې ببرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به ترې چیغه ووته .
ښه شیبه دواړه غلي وو، بوډا بیا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ یې را واړو : ځوانه !

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په یاد شي ، لمسیان مې په زړه را وګرځي، چې رامنډې به یې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې څوکه شوی یم ، زویه ! دې کاپرو په اخر عمر کې یوازې کړم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه قضاوت

دوه سپیان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو. د پښو په منځ کې یې هډوکي نیولي او پرې خوښېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان یو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګرېوان شول.

د دواړو له خولو او پزو وینې روانې شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او هماغه شان یې یو پر بل باندې وارونه کول.

دربیم ګړی ترمنځ شو، په څه خوارۍ یې سره جلا کړل.

په قهر یې وویل: سپیان خو نه یې چې خپلو کې جنګونه کوئ؟

سپیانو یو بل ته وکتل، سرونه یې وښورول شاید ویلي وي چې، انسانان هم عجیبه قضاوت کوي!!

کابل، ۱۳۸۲د لړم دوهمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوسي سر

شايد لږه شېبه وړاندې به دغه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې يې هماغه شان پرانيستې وې.

ځو کسان دقصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غوښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانيستو سترګو دهر څه ننداره کوله.

حيران وم ، ما وې څنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښود ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکوته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مرې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حيران وم ، شېبه وروسته مې يو نااشنا غږ واورېد ، ځانته مې پام شو خالي اسکليت پاتې وم، ځو چاړه په لاس کسان رانه راتاو دي او چړې يې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې یوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د میدان وردګ له ډېرو ښکلیو ولسوالیو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژېړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زیاته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بیا دغو ګردونو، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قیر شوی دی، د سترګو په رپ کې له میدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې یوازې هغو ځایونو کې موټرورو کېږي چې ماینونو الوځولي دي .

تېر مازیګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و، چې ورورسېدم .

د واده دیګي د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په یوه ختین کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بیا یو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونیه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپیکرونه ورسره وو، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې یو جلا ځای جوړ شوی و، دوه غټ ډایکونه ولګېدل او بیا، سندر غاړي تکراري سندرې پیل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ورته په کوتو ، انګړ او زينو کې ناست وو او چکې يې وهلې.

يو نيم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تپاکو ګټلي لو تونه شيندل .

په فضا کې د الوتکې غږ و ، شايد په همدې سيمه يې دورې کولې، ما ويل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بيا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي .

دا يوه انديښنه وه، ځکه څو ځلې بهرنيو ځواکونو په ختيځ او سويل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي .

ما يواځې د يوې سندرې نيمايي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم .

د منو باغ کې په غوړيدلې پلاستيکي سترنجۍ چې ځای – ځای، پرې وريژې پرتې وې، وغځېدم .

خوب نه راته، له يوې خوا يې خونده موسيقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وينځلو شور جوړ کړی و.

حيران وم څه وکړم ؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ويل يې راځه بازار ته ښکته شو او يوه يخه پيپسي درباندې وڅښم.

موبايل مې روښانه کړ په سکرين څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمرينې بريښنا ځراغونو چې، په دنګو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلريز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو ، يو نا څاپه به ، دوه- درې سپيان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترګو کېدل .

د بازار اخري برخې ته لاړو ، دلته يو لوی ماشين ولاړ و او همدلته قير سړک نور ختم شوی دی .

ماشين سره جوخت د سړک د غاړې په وياله کې يو وسلوال ګوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ويل، چې که ببرته وګرځو شک ونه کړي، مخامخ پرې ورغلو .

وسلوال چې يونيفرم يې پر تن و ، له ويالې راپورته شو ، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځايه يې سترې مشي راکړل. دا پوليس د جلريز ولسوالۍ د سنګلاخ او سپدونکی و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ويل دلته مو يوه پوسته ده. ما ويل نو وياله کې څه کوې ؟ پوليس، د ټوپک شپېلۍ ماشين ته ونيوله : د همدغه ماشين د ساتلو لپاره شپه په وينبه تېروو.

ما ويل: نو دا خو ښوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی يې نه شي، خو سوزوي يې، په راکټ يې ولي .

شيبه غلی شوم ، ځان سره مې ويل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنګه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹،د زمري ۶مه ،

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځای- ځای پرې سپينې بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپينو بڼکو له منځه يې د شا، سره غوښه ښکارېده.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرګانو قصاب په نښه کړی ترې راوويست.

اجل نيولی يې ځملاوه، په مری يې ورته چاړه راتېره کړه، وينو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ يې بيا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی يې ترې وويست او بيا يې د لرګي پر يوه ګنډه (غټ لرګی) کېښود او ټوټه – ټوټه يې کړ.

نورو چرګانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو، بې غيرته راته ښکاره شو.

ټوټه شوی چرګ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولی و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چرګ څه بې غیرته نسل دی، ښه یې ویني، چې هره ورځ یې له پنجرې ملګري راوېستل کېږي او په مخ کې یې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم تول وژل کېږي، ولې یوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چیغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو یې د دوو تنکیو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حیرانې حیرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته یې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته یوائې ژړلې.

۱۳۸۹،د لړم۱۱مه، ،کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاموش کلی

ډېر عجیبه کلی دی، اوسېدونکي یې له شاوخوا دیرشو کلونو راهیسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې مېشت دي، خو ټولو په یوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعیت لري. اوسپنیزه دروازه ورته درېدلې ده او هیڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اورېدلي وو، خو پرون مازیګر مې ولیده، ډېر څنډ یې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تویې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هیڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ماشومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي یې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکیو لارویو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځایه نه دی، ولې به بېځایه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي یاست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د يرغلګرو شورويانو لاسپوڅو، دغه کليوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بيا يې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سينې يې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځايونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سينو يې وينو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه يې سره کړه.

د وينو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ور نږدې کېدل، ځکه يوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کيرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته يې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا يې غور ونشو کولی.

هملته پرې ماشينونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ويده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسيزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته يې چا هيڅ ونه ويل.

د هغوی له قاتلانو سره يې ملګرتيا پيل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکيو ته څه ونه ويل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو وواييئ؟ د دغه کلي ضد بېځايه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خير دی،موږ له اوسنيو او پخوانيو مجاهدينو د دغه کلي د قاتلانو د نيولو هيله نه کوو، خو يوه غوښتنه ترې کوو او ورته وايو چې د خدای (ج) پار دی ! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شين وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سيمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدئ چي دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چې د خاموشو کليوالو ميندې، په خپلو اولادونو د تللو مينه ماته کړي او نور يې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به يو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډيو ودانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر وعده

په هغه ورځ ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو ګولۍ راساً د مشر په ځيګر خوله خښنوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وينه روانه وه. ښه رانږدې شواو بيا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدينو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له څو ورځو راهيسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د برياليتوب مبارکۍ ته لاړ شم، نن مې وس پيدا کړ او سيده يې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه يې وکړه. د مشر پر ميز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ايښودل شوي وې.

موږ لا خبرو کې وو چې، يو تن په پوځي يونيفرم کې، چې د اوږو پر سرونو يې ښانونه ټومبلي وو او پر شونډو يې د بريتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هک پک شوم، د خپل تېپي کېدو وخت را ياد شو او بيا مې د خپل مشر دا خبره : ((يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدينو کسات...)) ذهن کې تله راتله.

ما ويل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بيا يې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، يو لاس مې بې دمه و، يو اخې يو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او داسې کسانو ته يو لاس ورکول بې احترامي ده.

۱۳۸۷ ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينګار کاوه،د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو ، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۶۰۰۰۰ ماشومانو ، ځوانانو ، بوډاګانو او ميرمنو ، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کور کوترې

۱۳۲۲ لمریز کال و ، دا مهال د لغمان ولایت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الو تکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نیولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو .

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکې لکه ورې بازان راواوښتې او بیا یې څو ځلې له سکروټو ډکې سینې په کلي خالي کړې.

شیبه وروسته موږ (**۱۵**) تنه په باغ کې له جوړې شوې مو ضع (**ځمځه**) نه داسې خړ پړ را ووتو چې یو بل مو نه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو با یلولی و و.

د باغ له شنو ونو، تورو لوګیو سره یو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای – ځای کورنې حیوا نات او مرغان د خپلو وینو په ډنډ کې پراته وو   ا وهرچاته یې په ډکو سترګو کتلې.

ختېن کورونه مو په لو ټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګیو غټ ور ،چې پر سر یې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شیبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکیو بچیو پسې د اور منځ ته ننوتلې او موږ لیدلې چې، څنګه ژر- ژر په ورتو غو ښو بد لیدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جلوزو کيمپ په فاميليو کې ميني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم راپورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ يو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مينه کوله، د خوړلو بيلابيل شيان يې ورته اخيستي وو. کله به يې يو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به يې ښکل کړ.

حيران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل يتيم والي اوښکې تويه کړې، د خپل پلار مينه راپه زړه شوه. خو بيا مې ځان سره ويل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر يو يې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مينه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مينې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم: هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس راواخيست او زه يې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا يو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ويل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوې وي، نو ځکه ورسره دومره مينه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بيا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به یې له ما ډېر ونازوې.

ـ کرامت او بیا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو، که نه یې مني نو رانږدې شه!

حیران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپینه ډډه خېټه یې ښکاره شوه.

د خېټې ښي لورته لږ ځای لکه خدایي خال، تک شین و.

پلار، په همدې شین ځای ګوته کېښوده او بیا یې وویل: ښه وګوره!

ورځیر شوم، د خدای ج قدرت و، له شین خدایي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سرې راته ویل: اوس خو یې منې؟ او بیا یې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن یې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسیزې تېرې شوې دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خیانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په یاد شي.

ځان سره وایم:

ولس له وطن سره څومره مینه لرله، څومره قرباني یې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانیو څه بې شرمه سوداګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، يو نا څاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدايه ! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خيتې يې د افغانستان نخچه هم وتوکي .

۱۳۹۰، د غبرګولي ۲۰مه

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته يوه سپين سرې ميرمن وچې شونډې کړو په ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په ميليونونه پانګه په کې ده او مخامخ يې کابل - سرينا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تيارېږي .

خو د ميرمنې مخ ته په وېړ پلاستيک يواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سروېښتان يې جړ بړ دي او له شلېدلي ګريوانه يې ښتۍ داسې ښکاري لکه ايکسرې عکس ته چې ګوري .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه وړې ده، لاسونه یې پر زنګنو ایښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو یې د الله سپېڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی تر هغې ځاري ،ترڅو یې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپین کسان را روان دي او په غاړو کې یې پراته نیکټیان ټالۍ وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، یو وایي :

رښتیا چې روژه د برکتونو میاشت وي، چې ماښام شي دسترخوان ډک شي، حیران پاتې یم چې اول څه ته لاس کړم ؟

میرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې وړې لمسۍ او بیا یې په مخ کې غوړولې پلاستیک ته چې ایله د یوې وچې ډوډۍ پیسې پرې پرتې وې، وکتلې او بیا یې سر پر زنګنو کېښود .

۱۳۸۲، د روژې ۱۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خشونت

د کابل – سرينا پر هوټل (د سيمينار محوه خشونت عليه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شيبه وروسته ډله ـ ډله، نجونې او ميرمنې چې، په غاړو کې يې طلايي زنځيرونه ځنګېدل را ووتې .

يوې چې، له غاښونو يې د کبابو پاتې شوني په وچکي راويستل، وويل: دغه شان سيمينارونه بايد نور هم جوړ شي، موږ ښځې بايد خپل حقونه وپېژنو او دفاع ترې وکړو ، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي !؟

يوې بلې چې پرشونډو يې تازه لب سټک (لب سرين) راتېر کړی و ، په احتياط شونډې بېرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا د انسان په سترګه نه کتل، حقونه به يې تر پښو لاندې وو ، اوس ديمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه ميندې يې مخ ته را تاوې شوې.

د يوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېې يبله لور چې، له يخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نيولې وه .

يوې غږ کړ: خوېندو ماشومان مې له لوږې مري، بيمار دي، تاسو ته د يوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلې يوې ميرمنې په قهر له غاښونو وچکی وغورځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سليقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالګرو ميندو تر ډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې يې تالی وهلې .

۱۳۸۲، ليندۍ ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپی

لکۍ یې د دواړو پښو منځ کې نیولې وه، چنګه ملا کې یې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غتو دېګیو خواته راغله. په شاتنیو پښو کېناسته ، اخوا د ېخوا یې کتلې.

کله به یې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خیرات دیګیو خواته ولاړ کسان به یې ولیدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شیبه په شیبه یې شاته کتل، خو دا غږ یوائې همدې اورېده.

دا ځلې یې ښه شیبه شاته وکتل او بیا کږه وږه را پورته شوه، سر یې ځوړند نیولی و ، په لګن کې ډېرۍ غوښو ته را نږدې شوه. د یو تن ورپام شو ، بېلچه یې پرې پورته کړه او بیا هغه شا په تخته ولوېده.

بیا یې سر پورته کړ او ورسره سم یې په تندي بله بېلچه وخوړه.

هلک ویل: دا ډېره بد ستړګې سپۍ ده، څو ځلې مې وشړله بیا راغله، اجل یې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته چا غږ کړ او چې ځنګه روان شو ، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. موږ ماشومان ورپسې شوو .

سپی لوېده او پورته کېده ، وینو ورپسې لیکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو –ورو غږونه راتلل.

موږ پښه ونیوله، سپی په ځښېدو - ځښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو ، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو ، د هغې له خولې وینې څڅېدې، خو وړو بچیو یې په وچو تیونو کې شیدې لټولې.

۱۳۸۹ د چنګاښ ۲۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشومې ژړا

د یکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سیټ کې ناست یم او لغمان ته د سفر نیت لرم. د همایون بلګرامي په ګوتو لیکل شوی تاریخي ناول (لویه دسیسه) چې ځوان لیکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کیسې کوي، او ښیي چې څنګه دغه لویه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عیاشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. یو ناڅاپه د ټایرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بیا د یوې خوا ټایرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ یوه پیک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې یې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشیندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وایې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړیو بریدونو غچ واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې يو تور نا اشنا موټرچې، خدای خبر، له څومره خیانته وروسته به يې قیمت پوره شوی وي؟ جوخت را روان دی.

په سپین رنګه پیک آپ کې، ماشیندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قیر سړک د خوشې کېدو داسې ګوابښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوی په پیسو قیر شوی وي .

ترڅو زموږ موټر پوره قیرسړک پرېښوده، هغوی را ورسېدل، را جوخت شول او بیا شاته څوکۍ کې ښیښې ته ناستې ماشومې چیغې کړې.

مور يې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه يې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه يې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور ریاست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایبټ آباد په غره کې

ویښتان مې تازه وینځلي وو ، هنداري ته مخامخ ودرېدم چې ښکاره مې د مخې ویښتان شاته اړول هنداري ته څېر شوم، یوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ایښی و ، د هغه پر یوه تصویر مې سترګې ونښتې او بیا مې خیرې- ځیرې کړ.

ځای پرځای کیناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بیا مې ذهن نږدې یوه نیمه لسیزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبي رخصتۍ وې، خو زه له دوه نورو ملګرو سره ایبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلین هم، حیران – حیران، د کار په تمه ولاړ وو .

یو نیم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو ، نور کسان به یې بوتلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بیا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا امیده خپلو دېرو ته روان وي .

نن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پیدا نه شو ، مازیګر بیا له خپلو څو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شیبه وروسته، یو سوزوکي موټر مو څنګ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول .

یوه غږ کړ: کابلیانو ! غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته ور وختو او بیا د غرونو منځ کې په یوه نرۍ لاره، یوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو ، دا ځای یوه پخوانۍ هدیره وه، چې د پیپل ونو ګور خاښونه پرې راځوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکارېده، لکه نږدې یوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هیڅ نه وو ، یو- یو غټ مېږی به چټک – چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو په ځينو ښاخونو کې غنو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې اوغنې به خپل ښکار ته ورو-ورو را روانې وې .

د قبرونو څنګ ته راټول وو ، شاوخوا کليوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شيبې و درېدل او بيا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

ماښام شو ، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکارېدې، خو مورې په داسې يوه زړه هديره کې وو چې، مړي يې هېر شوي وو ، يوه ډيوه پرې هم نه بلېده .

سهار وختې، د غره په ډډه کې دوه –دوه کسان تقسيم شول يوه سره به ګُلنګ او بل سره به بېلچه او واړه نيالګي وو ، چې بېخونه يې په تورو پلاستيکي کڅوړو کې پټ وو .

ما ګُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ويستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نيالګی به يې کيناوه.

زما د لاسونو تڼاکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګُلنګ لاستې سره سريخ شوه، د ګُلنګ لاستی باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زمورې په وطن کې اور بل و او تنظيمي مشران مو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګی –لوګی کابل درېده، چې څنګه يې په ښايسته ماڼيو سرې مرمې خولې لګوي، څنګه يې له کورونو لوخړې پورته کېږي ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تڼاکو لاسونو پردې غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد ، ګُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تيږه ولګېده او بل سر يې زما په ټنډه خوله خښه کړه .

مغزو کې مې ټنګ شو ، په سترګو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونه کې مې سرټيينګ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بيا چې مې څنګه لرې کړل نو د وينو شر، شو .

په غره کې هيڅ نه و ، خو بېخ کې يې يو شين ډنډ و ، چې د نږدې کليو څارويو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وينې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شيندلې خو وينه نه درېده، نور سست شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کې مې تنظیمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاویده راتاوېده، ما ویل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به مور پردي غرونه ابادول؟ او ولې به... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بیا لانده شول، ماویل که بیا د ایبټ آباد په غره کې یم او بیا مې په ټنډه د ګُلنګ ثوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او ځیرې کړي اخبار کې مې د تنظیمي مشر ټوټه ـ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰-د زمري ۲۰مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم اېښودو ځای لېدل کېده، یوائې د توپان شور وو چې کله ـ کله به یې له لرې کلیو څخه د سپیانو غړونه هم را رسول.

باد، د ونو لغړ خاښونه یو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او یوائې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هدېرې ته نږدې شوم، چیغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپرسېدل او بیا ترې جمجې راپورته شوې، حیران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکلیټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

یو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکلیټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې خښ کړي او یا مې له مرۍ ونیسي.

چا ویل: ولې دې ووژلو ؟ ولې دې زموږ په ځوانیو سوداګري وکړه؟ ولې دې راته بچي یتیمان کړل ؟؟؟؟؟

چابه په کړس – کړس وخندل او بیا به یې سرونه ښه را نږدې کړل :

موږ وژل شوي نه یوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بیا به ټولو لاسونه را اوږده کړل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و . يواځې اسکليټونه مې ليدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل .

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکې کړپېدل. يو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کټه را پرېوتم :

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو ، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم !

۱۳۹۰، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو سره یاد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن یې پرانیست. د پړانګ څلورو نویو زېږېدلو بچیو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په یوه ژوبڼ کې له یوې مور څخه یو وار زیږېدلي وو.

ننداري ته یې غښ او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بیا ځینو کسانو ورسره په ډېرې لیوالتیا ګډ تصویرونه هم واخیستل.

د دې ټلویزیوني پروګرام چلونکي ویل چې، د یادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښني خبره ده.

چینل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماین الوتی و، له پاکستان او ایران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سیمو کې وو.

ځان سره مې ویل: مورې سره هم عکسونه واخلئ، زمونږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي ښښنه غوښته

د جيټ الوتکو ، له غړونو سره سم په باغ کې په جوړه شوې خمځه ورننوتو. جيټانو اول داسې ټيټې دورې پيل کړې لکه موږ پسې چې خمځې ته راننوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به خمځه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غوږونو مو لاسونه ټينګ ايښي وو ، خو چې کله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډېرشدت نه له غوږونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تويه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتکو غړونه ورک شول،په يو بل ناري وشوې چې ټولو ځوابونه ورکړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو ، خو پوره خبرې مو نشوې کولی. خولې مو له خاورو ډکې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه کاوه.

خمځه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام يې نړدې- نړدې ښه غټ لرګي اچول شوي وو ، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې کوچنۍ سورۍ درلود ، دغه سورۍ په لوټو او ډبرو چې بمبار کې له ديوالونو جلا شوې وې، بند شوی و ، په ډېرې خوارۍ ترې راووتلو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویالي وچې وې. چرګان او هوایي مرغان ځای ـ ځای پراته وو. ښاروېو پرېي شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

یوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه ببرته یې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او ښاخوا ځمکه یې په وینو سره وه.

د ونو ښاخونه مات وو، ځای ـ ځای اورونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته یې غځېدلی لښتی وچ و.

یو اواز مې واورېد، پښه مې ونیوله، شاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ویل که بیا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و ، له بمباره یوه شپه وړاندې یې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چیغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپی بیا وسنګېد، خو پورته کېده نه. یو مات شوی ښاخ مې را واخیست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه یې وچه وه او له خولې یې باندې راویستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بیا به یې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ یې څه ویل، کېدای شي د ژوند په وروستیو شېبو کې یې رانه د پرونی حملې بښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بیا راتلم سپي سر ایښی و او ژبه یې د غاښونو منځ کې ټینګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کیسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هریپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتیو کې راغلی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر ښاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یادېږي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله بر ناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لو یه خدایه ! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه تېپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې بښنه غوښته، خو قاتلان نه یواځې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه بښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه ،

مهترلام ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارکي

کلی خاموش و، په خالي کوڅو کې يې تش باد لګېده، ډېر وګرځېدم، هيڅوک مې پيدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

يو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کليوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ور ورسېدم، کليوال مې ټول غلي وو، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هيچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

يو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شويو کليوالو جنډې مې په سر رپېدې .

۱۳۸۷، د تلې ۸مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه

نیکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سلیمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغریو اورونه پورته شول .

نیکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونیو او د زړه له تله مو وویل :

دا وګړي ډېر کړې خدایه لویه خدایه لویه خدایه !

نیکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سیمو ته وکوچېدل او سیمې پرې ښایسته شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسیانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسیان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خواته روان دي.

نیکه !

د کسي او سلیمان غرونه ستا د لمسیانو په وینو ولمبېدل، د نغریو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږدیو مراندي شلېدلي او یو ستر توپان يې هر څه په مخه کړي دي .

نیکه !

ستا لمسیان یو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسیانو وینو سور کړی دی .

نیکه!

اوس هغه سپین پټکي، چې سرونه به پرې ښایسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نیکه !

ستا لمسیانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نیکه !

ستا نازولي لمسیان، د یو بل په وینو نه مړېږي، د نورو خو پخوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نیکه !

زموږ لاسونه په وینو سره دي، موږ يې له شرمه د خدای پاک دربارته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نیکه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسیانو همدا اوس قیامت دی، را پورته شه او بیا د یوې ونې ډډ ته تکیه وواهه، لاسونه پاک در بار ته پورته کړه او د زړه له تله ووایه :

دا وکړې ډېر کړې خدایه ! لویه خدایه–لویه خدایه !

نیکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستالمسیان یو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم ځوک پاتې نه شي او بیا به ستا دعا لکه ستا د لمسیانو برخلیک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب یم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ليکونکی: شيخ مصطفى العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديواکټيويټي ځدران ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي انديښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو نصير احمد احمدي
- مناجاتونه نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټی ويناواله: وحيده "آرينزی"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړي ليکوال: څارنوال احمد منګل خان

• دماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ډاکټر عبدالباري

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما سوی(د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان ــــــــــــــــــــــــــــــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکي ــــــــــــــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تــــله کښي ــــــــــــــــ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواړه ــــــــــــــــــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبي ــــــــــــــــــــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بيلابيل آثار نومي برخي د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library